

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Puuhaara Antal.

(Finn mese.)

(Vége.)

Antal megint nagy darab utat tett, midőn egy széles folyóhoz ért. A parton állt egy csolnak s benne ült egy vén asszony, ki a kormányt tartá. Antal kérdé tőle, lehet-e ezen csolnakban a vizen átkelni?

— Bizonyosan, — felelé amaz, — nekem pedig kötelességem téged átvinni a folyón, édes fiam; de hol hagyod lovadat?

— Itt hagyom a parton, hadd legeljen, a mig én visszatérek.

Kipányvázta a lovat a gyepre s a csolnakba szállt. Az átkelés közben kérdé tőle a vén asszony, miért utazik ő ezen távoli országba? Az ifju elmondá neki az okát, s kérdé, messze van-e még Pohjola.

— A Louhi háza már nincs messze innen; már majdnem utazásod céljánál vagy. Ha kiszálltál, akkor menj csak mindig egyenes irányban, s nemsokára meglátod Pohjolát. Hanem légy olyan szives, s kérdezd meg Louhit, mi módon szabadul-

hatnék meg én ezen munkámtól; már negyven éve, hogy magam vagyok itt a révész, pedig öreg vagyok, s most már szeretnék egykissé pihenni.

Antal azt mondá, hogy szivesen teljesíti kérését, — s midőn kiszállt, egyenesen ment tovább. Nemsokára szántóföldeket és réteket ért, aztán meglátott egy tanyát, melyben Louhi házára ismert. Lement a magaslatról, melyen állt, s nemsokára belépett a szobába.

De ottbenn nem volt más, csak Louhi leánya, ki épen kenyeret dagasztott. Antal szépen köszönt neki s melléje ült a padra, kérdezvén, hol van a ház asszonya. A leány felelé:

— Anyám most nincs itthon, de ha kegyelmed estig akar várni, akkor még ma beszélhet vele.

A fiatal ember ott maradt s mindenféléről beszélgetett a lánynyal, segített neki fát és vizet hordani, a kemenczét befűteni, estefelé megetette, megittatta a teheneket, s midőn a leány megfejt, Antalnak is adott egy kancsó fris habos tejet és jó darab kenyeret; aztán kérdé

tőle, mi ügyben jött ő anyjához? honnan jött és hová való?

— Hát én onnan meg onnan való vagyok, — mondá Antal, — s azért jöttem ide, hogy édes anyjától különféle dolgokat megkérdezzek.

És Antal elmondá, mi felől akarja Louhit kikérdezni.

— Ejnye, — jegyzé meg a leány, — hiszen kegyelmed akkor nagyon fontos dolgokat akar megtudni, s anyám az ilyenekről nem örömet ad felvilágosítást; de ha tanácsomat követi, akkor tán mégis megtudhatja, a mit tudni ohajt. Midőn egészen beesteledik, bujjék el itt a kályha mögé, nehogy anyám meglássa kegyelmedet, mikor hazajön, akkor hallgassa meg figyelmesen, mit beszélek én anyámmal, s akkor feleletet nyerend kérdéseire; azután, midőn én és anyám lefekszünk aludni, kegyelmed lassan, nesztelenül kimehet, — gondom lesz rá, hogy az ajtók ne legyenek becsukva.

Antal még egy darabig beszélgetett Louhi leányával, s midőn sötét lett, a kályha mögé bujt, a mint a leány tanácsolta neki. Nemsokára haza is jött az öreg, s kérdé leányától, nem voltak-e ott idegenek távolléte alatt.

— De bizony egy idegen volt itt; nagyon messziről jött s mindenfélét akart kegyelmedtől megtudni, de miután kegyelmed nem vala honn, nem akart várni s elsiestet, hogy másoktól tudja meg, a mit tudni ohajt.

— Ohó! — viszonzá Louhi, — mi lenne az, a mit mások jobban tudhatnának mint én? S neked nem mondta meg, mit akarna ő megtudni?

— De bizony mondta, — felelé a leány; — mindenekelőtt azt akará megtudni, mi-féle hivatás a legszerencsésebb az emberre nézve.

— Lám, lám! Az ugyan furfangos ficzkó lehetett, s aligha feleltem volna ezen kérdésre, de hasztalan fárad, ha ezt másoktól akarja megtudni, mert rajtam kívül senki sem tudja azt, s én nem szeretek róla szólni; de minthogy épen most szóba jött, neked mégis megmondom: legszerencsésebb

az emberre nézve a földmivelés; a ki földjeit tisztán tartja a dudvától és egyéb gyomtól, a ki jó magot vet a jól elkészített földbe, az gazdag aratást remélhet. — Hát egyebet nem kérdezett?

— De igen; azt is akarta tudni, miért szárad el minden egy bizonyos óriás kertjében, miután máskor minden oly buján termett benne.

— Arra is tudtam volna felelni: ama óriás kertjében most egy kigyó lakik, mely azt tüzes leheletével kiszáritja, úgy hogy fa és fű kihál benne; ha az óriás a kigyó fejét két kő közé szorítja s összezúzza, kertje ismét oly termékeny lenne, mint azelőtt volt. — Hát egyebet nem kérdezett?

— De igen; azt mondta, hogy egy másik óriás nem juthat várába, mert nem tudja kapuját kinyitni, s azt szeretné tudni, hol lehet annak igazi kulcsa.

— No bizony azért kár volt oly messze utat tenni! — nevetett az öreg, — az igazi kulcs a kapu alatt van, csak a legfelső követ kell kiemelni s ott megleli mindjárt. — Hát egyebet nem kérdezett volna?

— Dehogyan nem! Egy harmadik óriás már emberemlékezet óta egy fenyőfa tetejében ül s azt szeretné tudni, hogyan juthatna ő onnan le a földre?

— Az épen nem nagy mesterség, — mondá Louhi, csak egy égerfa-galylyal kell a fa tövét megcsapkodni, s mindjárt lehull az egész teteje, mint a legszebb szinarany, s vele együtt az óriás, ki aztán kedvire járhat-kelhet a földön. Hát egyebet nem kérdezett?

— Kérdezett biz az még egyebet is; azt is szerette volna megtudni, mi módon szabadulhatna meg ama vén asszony a nehéz révész-szolgálatától, melyet a nagy folyón tennie kell?

— De együgyü az a vén asszony! — mondá Louhi, — ha valakit átvisz a folyón, ugorják ki előtte a partra, lökje vissza balsarkával a csolnakot, mondván: „Én elmegyek, te itt maradsz!“ — Akkor ő megszabadul, s a másoknak kell folytatnia az ő szolgálatát. De egyebet csak nem kérdezett már?

— Ez volt az utolsó kérdés, — felelé a leány, — egyebet nem ohajtott megtudni.

Puuhaara Antal szóról szóra meghallotta rejtekében az egész beszélgetést, jól megjegyezte magának Louhi feleleteit, s most csak leste az alkalmat, hogy szerencsésen kimenekülhessen. Nemsokára erős hortyogást hallott, miből azt következtette, hogy Louhi mélyen alszik; e szerint halkkal kibujt rejtekéből, s lábujjhegyen az ajtóhoz lopózék, melyet csakugyan nyitva lelt. Midőn kiért az udvarra, gyorsan szedte lábait egymásután, s midőn virradni kezdett, a folyóhoz ért.

A révész-asszony már messziről kiáltott neki:

— Kedves fiam! Megtudtál-e valamit az én ügyemben?

— Meg bizony, vigyen csak át gyorsan, aztán megmondom; — felelé Antal.

A vén asszony megtette kötelességét, és Antal megmondá neki azután, hogyan szabadulhat meg kemény szolgálatától. Az öreg nagyon örvendett, ezer áldást mondott a fiatal emberre s beült csónakjába, a legelső utast várva, kinek fáradságos hivatalát átadhassa.

Antal aztán jó paripája háttára veté magát, s az szélsébséggel elvitte őt azon óriáshoz, ki a fatetőn ült. Az is már messziről kiáltott neki:

— Jó reggelt kedves fiam, megtudtál-e valamit az én ügyemben?

— Meg biz én! — felelé Antal; — várj csak egy pillanatig! — s ezzel letört egy égerfa-galyat, megcsapkodta a fa tövét, s azonnal leesett annak teteje, az óriással együtt, s a mint csörömpölve a földet érte, színaranynyá változott. Midőn az óriás így először életében lábain állt, táncolni és ugrálni kezdett örömeiben, hogy csak úgy rengett az erdő, s így szóla Antalhoz:

— Mivel jutalmazlak meg e nagy szíveségedért?

— Én nem kérek jutalmat, — felelé amaz, — de ha valami emléket akarsz nekem adni, akkor kérnék tőled egy galyat a leesett fenyőfa-tetőből.

És az óriás örömet letördelt annyi aranygalyat, a mennyit Antal el birt vinni.

— Köszönöm szépen, — mondá, — most lesz mivel a lovat hajtanom, — s Antal felült arany terhével az ördöglóra, és tova vágatott, miglen a másik óriáshoz ért, ki várának kapuja előtt állt. Ennek megmondá, hol lelheti meg az igazikulcsot, s ez megajándékozá őt legjobb kincsével, a mint megígérte volt.

Innen a harmadik ördögvárhoz vitte utja, kinek birtokosa az ördöglovat kölesönadta volt neki. Midőn ezen harmadik óriásnak elmondá, hogyan segíthet kertjének baján, az is annyira megörült, hogy a pompás paripát Antalnak ajándékozá, s ennek hátán csakhamar megtette az utolsó darab utat is.

A kereskedő ugyancsak megdöbbsent, midőn Puuhaara Antalt, kinek halálára bizton számított, oly hamar s még pedig büszke paripa hátán visszatérni látta, s boszusan kérde tőle:

— Hát hoztál-e feleletet kérdésekre, miután oly hamar visszajöttél?

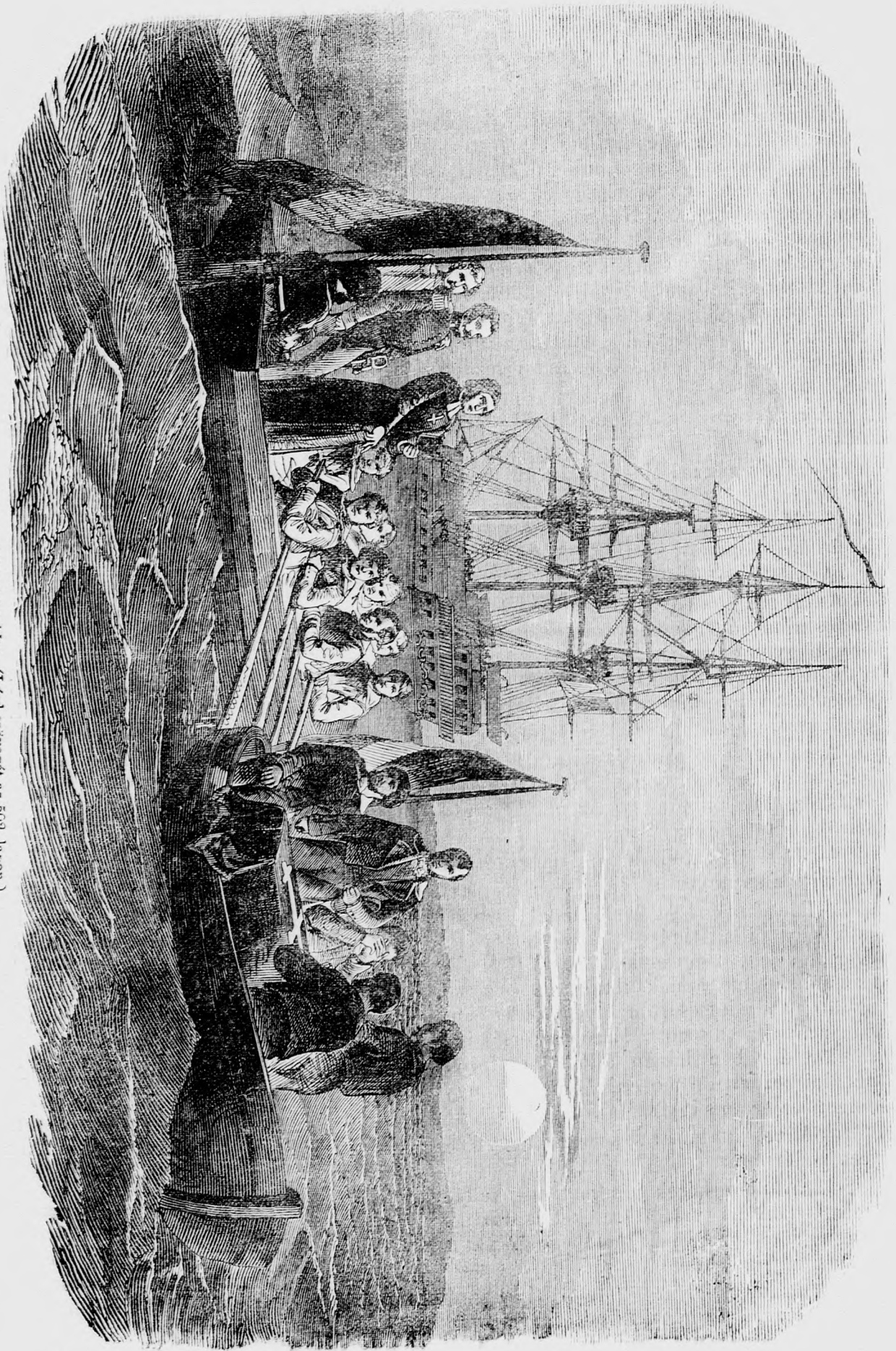
— Hát hogy ne hoztam volna! — felelé Antal, — én már mindent tudok. — Legszerencsésebb hivatása az embernek a földmivelés.

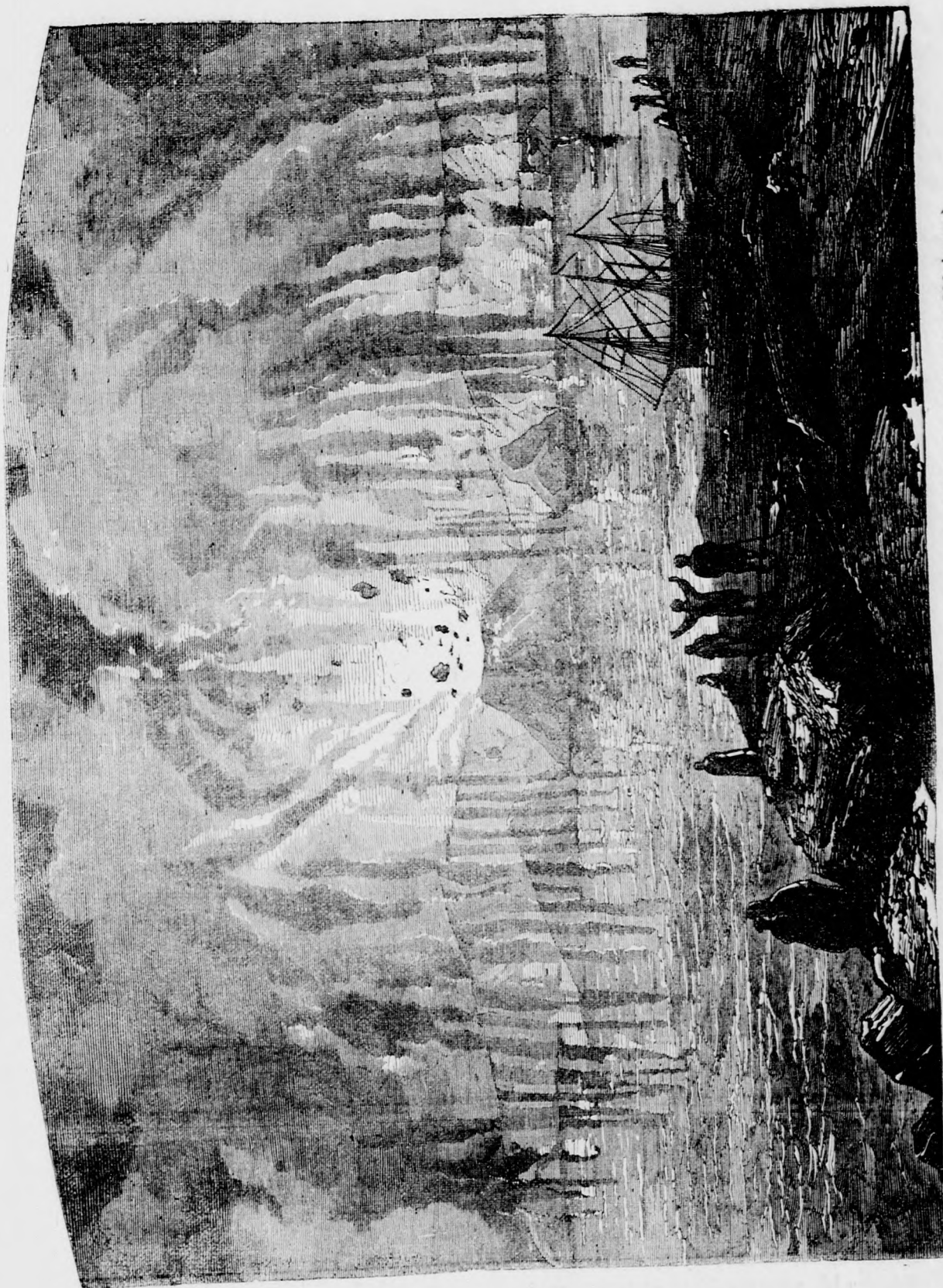
A kereskedő szörnyen boszankodék, hogy ily módon sem szabadulhatott meg vejétől, s boszusága még nagyobb lön, midőn megtudta, hogy Antal milyen kincseket szerzett magának utközben. Az irigység majd megölte őt, s boszuságában nem dolgozott semmit többé, de mindent Antalra hagyott. Egyszer aztán csak felkerekedék, s ugyanazon az uton elindult, melyen Antal ment vala, remélvén, hogy majd ő is megkaparinthat valami kincset.

De nem találkozott sehol az óriásokkal, csak ment-ment, a mig azon folyóhoz nem ért, melyen a vén asszonymnak révésznek kellett lennie. Ő volt az első utas Antal óta, ki a folyón átvitette magát.

A vén asszony egész erejét összeszedte s igen rövid idő alatt átevezett a folyón, s alig hogy csónakja a parthoz ért, hirtelen kiugrott belőle, visszalökte azt balsarkával, mondván: „Te itt maradsz, én elmegyek,“ — s ott hagyta a gazdag, irigy kereskedőt

A tengerész temetése. (Lásd szöveget az 502. lapon.)

Egy új sziget kiemelkedése a földközi tengerből. (1866. február 2-án.) (Lásd szövegét az 506. lapon.)

a csolnakban, ki ezentul élte fogytáig kénytelen volt a folyón révészkedni.

Louhinál pedig azóta senkinek sincs többé dolga, mióta Puuhaara Antal megtudta tőle, a mit minden szuomalainek (finn-nek) tudnia kell: hogyan juthat legjobban a szerencsééhez.

Puuhaara Antal gazdálkodék ipja jószágán, s boldogan élt feleségével, s így mégis örököse lett a gazdag kereskedőnek, a mint ama böles férfiú megjósolta volt.

Nyári est.

Elfáradva, pihenni száll alá a nap,
Bucsuzván, széthinti ezer sugarát,
Megaranyoz bérezet, folyót, kis patakot,
A merre csak az embernek szeme lát.
Édesen szól a falunak kis harangja,
Szelid hangját langyos szellő lopja el
És elviszi messze, távol a mezőre,
Hol a munkás buzgó imával felel.

Kalapjával kezében az öreg pásztor,
A szép nyájat hazafelé tereli,
Imáz ő is, s szellő játszik ősz hajával
Szive igaz áhitattal lesz teli.
Vig dalokat zengedez az arató lány,
B-lekurjant, belekiált egy legény,
Igy érnek el a faluba mulatozva,
S aztán kiki békés, nádas házba mén.

Együtt van most anya, apa, özvegy s fiu
Békésen a családi tűzhely körül,
Elégedve költik el az estebédet,
Arcaikon a boldogság tükre ül.
Házak előtt a kőpadra ül ki a nép,
Az öregek szép mesékről beszélnek,
Kiváncsian hallgatja a vig apróság,
S csak késő éj vet véget a beszédnek.

Leszállt a nap, de helyette a csillagok
Fény-ezrei töltik be a kék eget,
S lassan-lassan megjelenik a nyájas hold...
Bájos kép ez, megragadja a lelket.
Közel a kis zöld berekben csattogánynak
Édes-kedves éneke szól a szívhez,
Távol méla furulyaszó panaszhangja...
S rövid idő multán minden néma lesz.

Mintha kihalt volna ezen bájos vidék,
Olyan csöndes, nesznélküli minden itt,
Nem hall semmit a merengő emberi lény,
Csak a kiseded toronyóra ütését.
Nyugszik minden s kipihení fáradalmát,
Mely egyedül a jóllétre elvezet,
Néma a táj s fölötte éj leple borong, —
Néma, s nyugszik maga is a természet.

Körösy László.

Az utolsó rév.

— A tengerész-életből. —

(Képpel.)

Ött fekszik ő a kis kojében*), az öreg Nielzen Klaasz! Ha közülünk valaki megbetegszik, lefekszik az ágyba s elhivatja az orvost, az megtapintja ütérét, megnézi nyelvét, vékony levest és vizet, s nagy üveg orvosságot rendel. Türelmesen beszédjük azt rendelet szerint, szereteteink körülöttünk vannak s ápolnak minket, aggódnak miattunk, s ha megunjuk a fekvést az egyik oldalon, akkor megfordulunk s alszunk egyet, a míg az orvos ismét eljön, vagy a míg felkeltenek, hogy orvosságot vegyünk be. Aztán eljön egyik vagy másik barátunk vagy barátnőnk, ágyunk mellé ül, s mulattat, s ha már jobban érezzük magunkat, akkor olvasunk is valami szépet. Aztán még néhány napig a szobában maradunk, s ha szép idő van, az orvos sétálni küld minket — és minden rendén van megint.

De ha olyan öreg tengeri patkánynak a feje fáj, mint Nielzen Klaasznak, s olyan beteg lesz, hogy a kojeba kell bujnia, az egészen más dolog. Ő egész életében nem tudta mi a betegség. S ha olyan hideg, éles szél fujt is, hogy minden elkényeztetett szárazföldi lakos legalább is náthát és hurutot, toroklobot vagy ki tudja miféle czifra nevű bajokat kapott volna, Klaasz még csak be sem gombolta matrózujjasát, csak hagyta a szelet fujdogálni meztelen nyakára és mellére, s legfeljebb azt gondolta: — Majd meglátjuk, ki unja meg előbb, én, vagy a szél?!

De ha a szél mégis valami rendkívüli

*) Kojé, — a matrózok kabinjait nevezik úgy, melyek azonban nem a fedélzeten, hanem a hajó alsó részében vannak.

hideg lyukból fujt, s orra olyan vörös lett mint egy új cserépfödél valami falusi templomon, akkor lement a kojéba, kemény grogot forralt magának, s rendesen elfelejtett vizet hozzá tenni, felhajtota, megrázta magát s megint felment a fedélzetre, de azért még sem gombolta be ujjasát.

De most megrohanta őt a baj — ő maga sem tudja, hogyan és honnan jött.

Egész napokon át vánszorgott ide-oda a fedélzeten, bágyadtan, nyomorékosan. Szájába dugta a rágó-dohányt, s megint ki is vetette mindjárt a tengerbe, a legkeményebb grog sem izlett neki; a kormányos látta sápadt arcáról, hogy nincs minden rendén s kiáltott neki: „Bujj be a kojéba, Klaasz, s aludjál!” — de ő sehogy sem akart a kojéba menni. Mint egy makacs gyermek ellenkezett ezzel, inkább ott görnyedezett fájalmában, s ha a hideg rázta, keményen összeszorította fogait, hogy ne vaczogjanak; de végre mégis csak le kellett mennie a szűk kojéba, s most ott fekszik, és úgy érzi magát, mint egy leszerelt hajó, melynek oldalait a szu megrágta, s mely többé nem való a tengerre.

Ez az, mi gyötri, mi lelkét nyomja. Ő életében gyakran nézett farkasszemet a halállal, s nem remegett soha; számos veszélyen ment keresztül, s „nagyot mondott” — vagy rövid imát rebegett, — és mindig szerencsésen kibontakozott a bajból; a legrosszabb esetben még mindig maradt két erős karja és keblében a megrendíthetetlen bátorság, s ezekkel megküzdhetett a halállal is. De most gyengének és bágyadtnak érzi magát, s az elvette minden bátorságát. Ugy van, mintha árboczeit levágták, kormányát leszakították volna, s most erőtlenség, tehetetlenül ki van téve a halálnak.

A kapitány orvosságot készített neki, egy egész üveggel, de ő csak megvetőleg néz rá. Ha még rum volna abban az üvegben, de az sem segíthet már rajta, mert nem izlik neki.

Pedig különös dolog az, úgy feküdni, olyan szűk kojéban, ha a feje fáj az embernek, úgy hogy szinte ég. Egy olyan szárazföldi patkány, ki minden este kényelmesen leteszi fejét a párnára, egész életében csak a szárazon ült, annak fogalma sincs róla, mit tesz az. A fekhely szorosán a hajó fala

mellett van. Fölötte van egy kerek kis ablak, azt ki lehet nyitni, ha a tenger csendes, vagy a hajó horgonyt vetett; de ha a tenger kissé háborog, akkor csak be kell csukni a táblát is, mert különben látogatóba jönnek be a hullámok, és öt perc alatt olyan az ember, mint egy lucskos uszkár. Az olyan koje pedig még alacsony is, kicsike is, mert a hajón még takarékosabban bándnak a helylyel, mint a mennyországban.

Ott fekszik hát az ember, feje közvetlen a hajó oldala mellett van, s hall minden hullámot, mely a hajóhoz csapódik, — az pedig csodálatos hangot ad, mely korántsem hasonló a cigány-zenéhez, de azért mégis szép. Ha az ember este, mielőtt a kojéba bujt, egy pohár kemény grogot, vagy egy pár pohár jó bert vett magához álomitalul, akkor a hullámok locsolása úgy hangzik, mint a tengernek altató dala, s nemsokára el is altat; de ha a feje lángol az embernek, ha rosszul érzi magát, akkor épen úgy érzi a hullámcsapkodást, mint megannyi kalapácsütést fejére, és az mindig, folytonosan ismétlődik, szünet nélkül, éjjelnappal, hogy örültté is tehetné az embert. Ott nincs menekülés, mert a hullámok nem ismernek irgalmat.

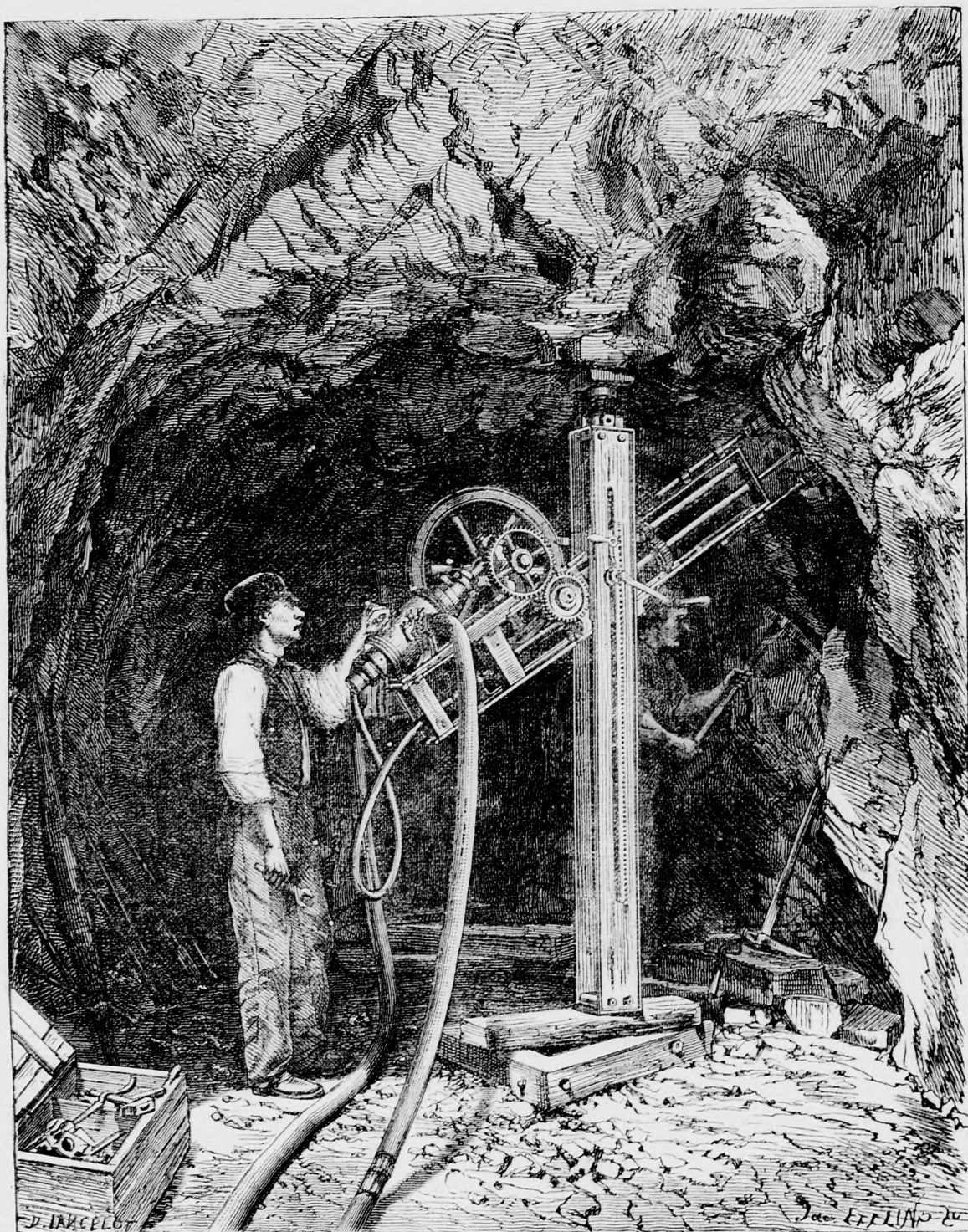
Ott fekszik hát az öreg Nielzen Klaasz, egyedül a szűk ketreczben; olyan gondolatok támadnak agyában, a milyenek már évek óta nem látogatták meg. Ismét azon időre gondol, midőn még gyermek volt, midőn a tenger partján játszott, egyik körül a másikra ugorva s egy kis csolnakot, melyet ő maga faragott, egy ezernaszálon, melyet titokban édesanyja kötéséről szakított, a tengerre bocsátva.

Idővel aztán sokat járt-kelt a világon, valamennyi világrészben, s nincs olyan tenger, melyen ő nem hajózott volna. Napokig, hetekig beszélhetne élményeiről, utazásairól, s gondolatai mégis csak oda viszik őt mindig, abba a szegényes halász-kunyhóba a tengerparton, hol boldog gyermek-éveit tölté. Lelki szemével maga előtt látja atyjának erőteljes alakját, napbarnította arcával, nyugodt, de szilárd tekintetével. Még jól emlékezett arra, milyen örömmel ugrált, ha az öreg halászatra készült a sajkával és kiáltá: „No fiu, jer velem!” —

S aztán megint édes anyja alakját látja,

lány tekintetü kék szemeivel, milyen édes-
gőleg czirógatta szöke haját és orcáit, mi-
dön visszatért s elbeszélte, hogy ő ült a

Ő már régen meghalt, Klaasz szerette
öt, de zajos élete elfeledtette vele, csak
most élénkült fel ismét emléke, s ott látja

A gyémántfuró. (Lásd szövegét az 507. lapon.)

kormány mellett és segítette a hálót fel-
huzni; úgy van neki, mintha édes, gyöngéd
hangját hallaná a lubiczkoló hullámokból.

öt ülni az ócska asztal mellett, — ölében a
nyitott biblia, melyből felolvás. Atyja ott
ül a kályha mögött, s mert kifáradt a napi

munkában, szépen el is szundikált. De Klaasz hallgatja, mit olvas édes anyja Krisztus urunk életéről, milyen szeretetteljesen bánt ellenségeivel s milyen bátran türe mindazon kínokat, melyekkel gyötörték, s mint halt meg utoljára a keresztfán.

Régen, régen volt az már, midőn édes anyja neki ezt felolvasta, és csodálatos vágy támad benne azt még egyszer hallani, — tán utoljára lenne.

A hajófiu bedugja fejét az ajtón, hogy utána nézzen; a kormányos parancsolta.

Olyan sajátságos, lágy hangulat vesz erőt rajta; úgy van, mintha édes anyja kék szeme nézne rá ezen elsárgult betükből, s ha az a fiu nem lenne itt, köny tódulna szemébe.

Keze, mely a bibliát tartja, reszket.

— Robert, — szóla, — ülj oda a ládára, tedd a könyvet az öledbe s üsd fel ott, a hol leirják, mint feszítették Krisztust a keresztfára, s a függöny kétfelé repedt a templomban, tán vihar volt, úgy hiszem. Azt keresd fel, és olvasd el nekem.

Itató utasok az alföldön. (Lásd szövegét az 508. lapon.)

Klaasz közelebb inti őt.

— Robert, — mondja, — huzd ki a fiókot itt alattam, benne, egészen a fenekén, találsz egy vaskos könyvet, — a bibliát, add nekem azt.

A fiu teljesíti ohajtását.

Régi biblia az, a mit neki nyujt, Klaasz felüti, már évek óta nem volt kezében. Ott áll az első lapon: „Nielzen Krisztina.“ Anyja neve az, az ő keze irta, s némán nyugszik rajta tekintete.

A fiu könnyen meglegte azon helyet. Kellemes hanggal olvasta fel.

Klaasz mozdulatlanul fekszik ott, hallgat, és szemei a biblián függnék. Csak képzei, vagy valóban hallja édes anyja hangját? Ugy ült ő egykor, úgy hajolt az ódon könyvre, s úgy olvasott.

Gondolatai mindinkább visszatérnek a rég mult időkbe, és csak midőn a fiu elvégezte az olvasást, akkor végigsimitott homlokán.

Némán int a fiúnak, tegye vissza helyére a bibliát s hagyja őt magára.

Klaasz csendesen fekszik. Olyan csodálatosan érzi magát. Oly bágyadtnak érzi magát, s még sem fáj semmije. A kis halászkunyhó oly világosan áll szeméi előtt; ott látja rudakra kiterítve a hálókat az ajtó előtt, a küszöbön fekszik a vén bozontos háziéb, — haha! — Ott a kis kertben a nagy diófára hányszor mászott ő fel, hány nadrágot szaggatott el! — Édes anyja hangját hallja — beszélítja őt: „Klaasz! Klaasz!” — és ő fel akar emelkedni — de nem lehet.

A kapitány belép a kojeba.

— No, Klaasz, hogy vagy? — kérdi, közelebb lépve.

— Roszul, kapitány uram, roszul, — szól az öreg, — már felhuztam a fekete zászlót.

— Bolondság az, Klaasz! — szakítja félbe beszédét a kapitány. — Hát hol a baj? Balgaság! a szivattyuk rendben vannak, minden a maga helyén van. Csak hüvös szélre van szükséged, aztán kibocsátod a vitorlákat, és megint vigan hajózol tova.

Klaasz fejét rázza.

— Nem lehet már, kapitányom; ez a vén hajó már elég hosszú ideig járt a vizen, s elég vihart is látott. Eddig jól tartotta magát, de most leszerszámazzák.

A kapitány fejét rázza.

— Majd küldök neked valamit a hajó kijavítására, akkor még eltart egy pár évig, Klaasz.

— Vége van, kapitányom. Az utolsó révből vetek horgonyt, én jól érzem azt.

A kapitány némán távozik.

— Az öreg Klaasz sehogy sem tetszik nekem, — mondá a kapitány a kormányosnak. — Ő egész életében teli vitorlával hajózott, s most valamennyit behuzta.

— Nekem sem tetszik; előbb hivatott engem, s ha ő vészjelt ad, akkor csakugyan roszul kell állnia.

— De tán jobban lesz mégis. — szól a kapitány, s a hajó elejére siet; vihar közeledik, s még sok elintézni valója van.

Rövid idő múlva kitört a vihar, s egész éjjel ugyancsak dolgot ad a legénységnek.

Midőn a kormányos hajnalban Nielzenhez belép, az öreg mozdulatlanul fekszik.

— Alszik talán, — gondolja magában, de nem látja őt lélekzeni.

Közelebb lép, — Klaasz megszűnt élni.

A kormányos egy ideig némán áll mellette, tekintetét az öreg matróz merev arcára függesztve. Egy köny gördült le napbarnította redős arcán. Nem egy utat tetek együtt az öreggel, — ő most az utolsó révből tért be, hová kalauz nélkül is bejuthatni. Vége van

Aznap este eltemetik az öreg Nielzen Klaaszt. Annyiszor mondta, midőn a hajókorlátra támaszkodva lenézett a tengerbe: — Leginkább ott lenn szeretnék pihenni, ha majd egyszer a halál leszerszámazza hajómat. — Kivánsága teljesült, most ott nyugszik lenn a tenger fenekén.

A kapitány, a kormányos és az egész legénység leveszi süvegét, — a lelkész beszenteli a koporsót, — aztán csendesen lebocsátják a tengerbe — — — a teli hold épen kiemelkedik a tenger habjaiból, midőn a koporsó fölött összecsapnak a hullámok; — — — csendes imát mondanak a régi társak, — a hajón ünnepélyesen leng a zászló, mely alatt Klaasz anyai éven át hajózott. . .

Az imának vége van, — a kapitány felteszi süvegét — a sajkák visszatérnek a hajóhoz — a zászló lassan leereszkedik — — s kis idő múlva tova repül a büszke hajó a sima tengeren — —

Ilyen a tengerész temetése

Egy új sziget kiemelkedése.

(Képpel.)

A Görögországhoz tartozó ugynevezett Cyklad szigetek közt van egy, mely koronként megújuló vulkáni kitöréseiről nevezetes. Ez a körülbelül negyedfél négyszögmérföld nagyságu sziget Szantorin, melynek 13,000 lakosa van. Szantorin, a szorosan mellette lévő Thiraszia szigettel mintegy félkört képez, s az így alakult tengeröbölben fekszik: Paleo-Kaimeni, Mikro-Kaimeni és Neo-Kaimeni sziget, melyek mind vulkáni eredetűeknek látszanak.

Ez apróbb szigetek között 1866. februárban ismét egy kis sziget emelkedett ki a tenger mélyéből, mint az anyatermészet csodás alkotásának legújabb műve. Bizonyára érdekelni fogja kedves olvasóinkat a

föld ezen legifjabb szülöttének eredetéről körülményesebben értesülhetni, s ezért közöljük itt képünk magyarázatául egy hajóskapitány leírását, ki e ritka és nagyszerű látvány szemtanúja volt.

„Január 28. és 29. napján gyenge földrengést éreztek Szantorin szigeten, mely semmi kárt sem okozott, habár a lakosokat, mint valami közelgő vész előjele, nagy aggodalommal töltte el. Másnap a rengés ismétlődött, habár semmivel sem erősebben; ellenben a szomszéd Neo-Kaimeni szigeten — mely 1707-ben hasonló vulkáni kitörés alkalmával merült ki a tengerből, — hatalmas földingás rázta meg az egész szigetet, míg estefelé a tenger egészen fehér lett, mit a mélyből fölható kénegzőnek tulajdonítottak, s a partokon úgy forrt a víz, mintha valami kazánban lenne, mely alatt erősen tüzelnek. Ugyanezen időben Neo-Kaimeni szigetén mennydörgésszerű földalatti morajt hallottak, mely hatalmas mordulással dörgött el a sziget alatt.

Január 30. és 31-ike közötti éjjel Szantorin szigetről látták, hogy az új, leendő sziget helyén vagy háromölnyi magas lángsugár csapkodott fel a tengerből. 31-én reggel már az egész tenger vörös-színűvé változott s igen keserű lett, felszínén számtalan hálnak hullája uszott. Neo-Kaimeni szigetén egyre tartott a földrengés, míg egy hatalmas lökés a szigetből egy darabot elszakított s messze sodort a tengerbe; a támadt üregből oly sűrű kénegző ömlött, miszerint a nagy számmal összegyűlt ragadozó tengeri madarak, melyek a halak hulláit vadászták s pompásan lakmároztak, a legnagyobb sietséggel elvonultak.

Ugyanaznap Neo-Kaimeni szigeten a föld süllyedni kezdett, úgy hogy az a néhány család, a mely rajta lakott, Szantorinba menekülni kénytelenítettett. A süllyedés az első két órában mintegy 3 lábat tett, később azonban 4 hüvelyknyire apadt óránként; de a süllyedés az egész éjen át tartott.

Másnap ismét láng emelkedett ki a tengerből, sűrű fehér füst kíséretében, míg körülötte a tenger zizegő forrása volt észrevehető. A sziget süllyedése estig folytonosan tartott, a midőn végre szünet állott be. De a földrengés nem szünet meg, s öt kis tó,

melynek szép tiszta vize volt, egészen elpárolgott Neo-Kaimeni szigeten.

A tengerészek közül egy hajó legénysége kémszemlére indult a vulkáni kitörés központja felé, — de nagy volt csodálkozásuk, midőn tapasztalták, hogy oly helyeken, a hol a tenger azelőtt mély volt, sziklákra bukkantak, melyek folytonosan emelkedtek s nem sokára egész új szigetet képeztek. Azonban a hajósok már ekkor nem mertek feléje közelíteni, oly nagy volt a tenger viharos hánykódása.

Nagyszerű látvány volt, midőn ez új szigetet a tengerből lassankint kiemelkedni s egyre nagyobbodni láttuk. E percztől kezdve elmúlt a földrengés, elmúlt a földalatti moraj. Az új sziget György-sziget nevet kapott, s kiterjedése február 2-án este hosszúságában 160, szélességében 40 lábnyinak látszék s 80—100 láb magasan emelkedett ki a tenger színén felül, tűzhányó-hegyalaku csúcsban; s e sziget folytonosan nagyobbodott, úgy hogy febr. 8-án 165 láb magas volt, míg Neo-Kaimenit majdnem egészen elnyelték a tenger hullámai.

A tenger vize még február 11-én is forró volt, midőn egy görög gőzös, az „Aphroësza“, észrevette, hogy Neo-Kaimeni déli részén is egy fekete sziklatömb emelkedik, oly gyorsasággal, hogy rajta egy sajka csakhamar megfeneklett, — s február 13-ától 17-ig egy 30 láb nagyságu szikla tünt elő a víz alól, melyből folytonosan tűz tört ki. E sziklában ismét egy új sziget alapját üdvözölték s Aphroësza-nevet adtak neki.

S mindezek a tengeralatti tűzhányó-hegyek, vulkánok működésének eredményei voltak.“

A gyémánt-furó.

(Képpel.)

A sziklák repesztése a bányamivelésnél, vasuti és közuti munkálatoknál ezelőtt igen hosszadalmas, fáradságos munka volt. Napokig tartó munkába került gyakran, míg a sziklába kalapácsal és vésővel azon lyukat kivájták, melybe a repesztő löport berakhatták. Ha azután a port meggyújtották s a repesztés megtörtént, újra oda állott vésőjé-

vel a bányász, s újra kezdte fáradságos, szaporátlan munkáját.

Az efféle lassu eljárás nem elégíti ki többé az embereket a mai időben, midőn a napról-napra terjedő vasutvonalakon annyi alagut készül s annyi száz meg száz mért-földet föld alatt kell megtennünk. Okvetlenül gondoskodni kellett oly eszközökről, melyek által gyorsabban lehessen utat törni a körétegeken és sziklákon keresztül, mint eddig.

Ezen eszközül szolgál immár újabb időkben Leschot találmánya, a *gyémánt-furó*.

Most nem készítik többé fáradságos kalapács-ütéssel a löpor számára az üreget, hanem furó segélyével nyomulnak a szikla belsejébe. S miután a legkeményebb aczél sem állhat ellen hosszabb ideig a kemény kő surlásának: a tulajdonképi furást a legkeményebb tárgy, a gyémánt által végzik, mely a furók hegyébe van illesztve.

Leschot furója egy vascsőből áll, melynek egyik széle aczélkarikával van megerősítve; s ennek hegyébe fekete gyémánt van illesztve; a cső másik vége a mozgató, vagy hajtó készüllettel függ össze. A furó csövön keresztül víz is vezetetik egyuttal, mely arra való, hogy a furás közben támadt port azonnal elmossa, a cső közepén furás közben egy vékony kőszál (nyelv) képződik, melyet azután a kifurt lyukból könnyen ki lehet törni és eltávolítani.

Két lábnyi hosszú üreget ezen gyémántfuró a legkeményebb kőbe, a gránitba is, 30 percz alatt készít el, a mely munkára azelőtt a legjobb újabb szerkezetű vésőkkel is legalább 3—4 órányi idő kellett.

Itató utasok az alföldön.

(Képpel.)

Égetőn süt a nyári nap a téres síkságra, a melyre legfőlebb csak egy utszéi sovány, porlepte jegenye-nyárfa árnya vetődik. A poros uton hármás fogatú magyar szekér halad, rajta heverész egy örege ember, széles karimájú kalapja jótékony ernyőül szolgálván. Mellette tisztos kinézésű felesége ül lágy szénába kuporodva, s nem csak hogy fejt kötötte be gondosan a nap szuró sugarai ellen, hanem kis gubáját is magára terítette, hogy ennek árnyékában megbujjon; mert a

magyar azt tartja a bundáról, gubáról, meg a szürről, hogy télen meleget, nyáron hiveset tart, — és ezért folyvást, jó időben, rossz időben, ott fityeg a nyakában, vállán, kivált ha utra megy.

Lám, a kocsin ülő harmadik utas is, a három pej csikó kocsisa, nyakába vetette táblás hátú szűrét, hadd verje vissza a nap sugarait.

Ezen képet látva s öltözeteikről ítélve, azt hiúné a népszokásokkal ismeretlen ember, hogy tán biz tél van, vagy legalább is Sz.-Márton nap felé jár az idő, ha ezt a rettentő nyári hőséget maga is nem érezné, s nem látná, hogy a közel falu tüzről pattant leányai és menyecskei egy szál ingben, vékony szoknyában, pusztá karral és mezitláb járnak.

Érzik a hőséget a szekereken ülők is, s a hőség ikertestvére, a szomjuság is bántja már száraz torkaikat. Még jobban szomjaznak a kiizzadt lovak s nyerítve tekingetnek az országuttól balra látható ágasos gémes kút felé: de hiába! messze benn esik az a kút a szántóföldek közt; kocsitűt oda nem visz, csak a gulya vagy a ménes delelget ott aratás után, midőn a tarlót járja.

Végre falut érnek utasaink. — A helység végén árnyas tető alatt hűs forrásokút mélyed; a falu leányai és menyecskei oda járnak vizért, mivelhogy legjobb, legfrisítőbb vize van ezen kútnak az egész környéken, azért is becsülték meg úgy, hogy fedelet raktak rá. Kisbiró uram is ide szokott járdogálni, nem ugyan vizért, mert azt ő bizony meg nem iszsa, — nem azért terem annyi jó bor nagy Magyarország hegylejtőin és halmain, hogy a magyar ember vizet igyék! — szokta ő mondani; hanem azért jár a kuthoz, mert ott legjobban lehet terécselni a falu vászoncselédjeivel, s mi tagadás benne? kisbiró uram szereti a pletykát, az újdonságokat, még pedig nagyon.

Most is ott pipázgat az cressz oszlopához dőlve, s két ismerős menyecskeivel beszélgetve, mikor az országuton haladó szomjas kompánia — három ember, három ló — megérkezik a magas oldalú szekérrel.

Megállanak, a szűrős kocsis leszáll, s a szegény pára lovak nyughatatlanul várakozva néznek a kút felé, sőt az egyik barátságos ürge menyecske már ki is hozta ne-

kik a teli csöbröt, hogy az utasoknak kedveskedjék; de kisbíró uram hivatalos tekintélyét jónak látván kissé éreztetni, szépen megkéreti magát előbb az itatás megengedéseért, s miután töviről-hegyire kikérdez-

a szomjas utasok és eltikkadt lovaik frísítő italhoz.

No de a magyar ember barátságos, szívesen eldiskurál, s a jó viz is megérdemel az ilyen száraz időben legalább egy kis jó szót.

A zselizi nagy tölgyfa.

gette utasainkat: hová valók? hová mennek? mi járatban vannak? sokat ártott-e határukban a tavaszi fagy? hát a mostani nagy szárazság? van-e nálok adóexecutió? stb., szóval midőn kíváncsiságát teljes mértékben kielégítette, csak azután juthatnak

A zselizi nagy tölgyfa.

(Képpel)

Garam-Zseliz meglehetősen nagy magyar falu Barsmegyében, a Lévától Esztergomba vivő országútban, e két hely közt majdnem közepén, és jobb partján a Garam vizének,

a melyen állandó révje van. A Garam völgye itt már meglehetősen széles, mondhatni, síkká válik, s igen termékeny.

Zseliz határában egy feltűnő természeti nevezetességet találunk, s ez amaz óriási és tölgyfa, mely fakastélynak neveztetik.

Ezen ősrégi tölgy $\frac{1}{4}$ órányira, a Garamon tuli nagyberki erdőrészlet szélén áll. Kora körülbelül 600 évre tehető, s bár már sokat szenvedett, még mindig dus lombozatot s nagy életerőt mutat. Törzsöke, melynek körülete — $3\frac{1}{2}$ lábnyi magasságban — 26 láb és 7 hüvelyk, belül üres. Átmé-
rője a föld színénél 7 láb 7 hüvelyk. Ezen tölgy belső üregét az Eszterházy-család régebben szobává alakította át, középen ke-
rek asztal és körüle ülőpadok álltak. Az asztal romjai ma is láthatók, a padokon 18 ember kényelmesen elférhetett. Most már csak ide tévedt utasok, vadászok és pásztorok használják néha menhelyül az idő vi-
szontagságai ellen.

Kis köszöntő.

Anyám nevenapján.

XVII.

Volt egy híres király,
Szeretett, jó anyám!
Volt, csakhogy régen: az
Aranykorban talán.

Neve Polycrates,
Igen boldog ember;
Údve több volt, mint hány
Cseppből áll a tenger.

Búbánatot, gondot
Soha sem tapasztalt,
Még tán árnyékát sem
Ismerte a bajnak.

Hiréből tudta csak,
Mi az a betegség;
Semmi sem vehette
El e földön kedvét.

„Istenem, Istenem!”
E hang zendült ajkán,
A mint sétálgatott
Kün a tenger partján.

„Engem már e földön
Semmi baj sem érhet?”
Pillantásai a
Gyűrűre esének.

A gyűrűre, mely állt
Nagy ujján ragyogva;
Drága volt, fényes volt,
S a tengerbe dobta.

Végtelen örömmel
Ment palotájába;
Örömmel: mert esett
Végre mégis kára.

Ámde pár nap mulva
Egy nagy halat hoznak,
Melyet a szakácsok
Legott fel is bontnak.

S im a hal gyomrában
Egy gyűrűt találnak:
Ragyogó gyűrűjét
A boldog királynak...

Szeretett, jó anyám!
Légy te is oly boldog;
Ne láss soha sem bút,
Ne soha sem gondot.

Örökös vidámság,
Állandó egészség
Kísérje éltednek
Gyönyörű ösvényét.

S még ha akarnál is
Keveredni bajba:
Ezt a bajt az Isten
Neked meg ne adja.

XIX.

Mint mosolygó arca
A felhőtlen égnek:
Oly vigan ragyogjon
S oly ékesen élted.

Mint virággal, dallal
Mező s erdő keble:
Legyen szived akként
Szép örömmel telve.

Sirjon mindkét szemed,
Ámde boldogságtól;
S arczod egészségnek
Égjen biborától.

Városey Mihály.

Adomák.

— **Az orvosság.** Egy szegény beteg, miután már nem birt önerejéből fölüdülni, orvoshoz folyamodott segélyért. Az orvos egy darabka papirosra írta a beveendő orvosságot, és midőn eltávozott, meghagyta neki, hogy vegye be azt holnap.

A szegény együgyű beteg azt gondolta, hogy a papirost kell bevennie, megevé és — fölgögyült!

— **A néma.** János nevezetű fiatal koldús, — mert senki sem könyörült meg rajta, mivel a munkához elég alkalmas volt — elhatározá, hogy magát némának fogja tetetni; így aztán jobban megkönyörülnek szomorú állapotán.

A mint az uton állott, egy fiatal ember megszánta a koldust és egy pénzdarabot adott neki e szavak kíséretében:

— Régen nem beszélz már?

— Bizony uram már gyermekségemtől fogva, — felelé a koldus.

— **A bőjtölő.** A tavalyi bőjti napokon így szólítá meg egy német paraszt feleségét:

— No édes Sárám, most beköszöntött már a bőjt, s nekünk annak szabályaiboz szigoruan kell alkalmazkodnunk. Ne főzz hát húsz gombócot, hanem csak tizet, no de hát mindegyikhez kétszer annyi tésztát végy.

— **Különös tapasztalás.** Mihály gazda a városba kocsizott, hogy ott a szárnyas állatokat eladja. Midőn visszafelé robogott, utja egy gyógyszer-tár előtt vitt, mely az „elefánthoz“ volt címelve.

Megáll, rá néz néhány perczig, aztán mondja:

— No de ez már mégis sok! Istvánfalván nincs is gyógyszer-tárunk, itt a városban meg már az elefántok számára is tartanak!

K. K. L.

Krónika.

— **Becses ereklje.** Szent László király palástját Tkalcic Iván, a zágrábi káptalan könyvtárnoka, az ottani székesegyházban megtalálta. A szekrényen, melyben fölfedezte, tisztán olvasható latinul: „Pallium sancti Ladislai“ (magyarul: szent László palástja).

— **Weisz B. F.,** mint rendszeren minden évben, születésnapjának évfordulóján a magyar írók segélyegyletének 100, a kereskedelmi akadémiának 100, a jótekonynőegyletnek 50, a magyar gazdaszonyok egyletének 50 frtot adományozott.

— **Csütörtökön a pesti kerepesuti temetőbe** 70 halottat tettek örök nyugalomra. Ily sok temetés ugyanegy napon csak az 1866-iki kolerakor volt, mikor egyszer 75 halottat vittek ki. Rendes körülmények közt a temetések száma Pesten 12 — 15.

— **„A Ludovicaeum ég“**, e hir terjedt el mindenfelé a városban szombat este. A közönség ezevel sietett ki az üllői-uton a helyszínére, ki gyalog, ki a tömötségig megtölt közuti kocsikon. A rémhír szerencsére nem mondott valót. Nem a Ludovicaeum, hanem attól a mintegy 500 ölnyre eső honvéd-huszárállók égtek, menthetlenül. A faszervezetű épületek lángtengerben usztak, és a hőség miatt megközelíthetlenné voltak. Vízben is nagy hiány volt. A hordókban összehordott víz inkább csak a tűz élesztésére és nem oltására szolgált. A két század huszárlovat még jó korán kimentették; csak néhány tiszt lova, azonkívül nagyobb mennyiségű széna, zab stb. veszett oda.

— **Zöldhaju hölgy.** Nagy feltűnést okozott a Margit-szigeten egy igen elegánsan öltözött nő, ki ott egy szolgálta által kísértetve sétált. A nőnek egészen tengerzöld haja volt, melynek a napsugarak sajtáságos fényt kölcsönöztek. A különös hajszint sokan megbámulták, míg végre a szolgálta csacsak-sága elárulá annak titkát; ugyanis urnője, egy gazdag földbirtokosnő, megfestette haját, hanem a festés roszul sikerült, vagy inkább a festőszer rosz volt, — s innen eredt a tenger-zöld szín.

— **A „pincsefejű emberek“-et,** kik négy napig mutogatták magukat a redoutban, sokan megnézték. Jestichjew Andrean mintegy 55 éves, erőteljes, középtermetű férfi; orosz szabásu zubbonyba, bő nadrágba van öltözve, s igyekszik nyájasságot mutatni, de azért épen séggel nem megnyerő jelenség. Megengedi, hogy arcának szőrét akárki megtapinthatassa. A másik négy-éves fia: Fedor, képmása apjának. Fürge fiu, de átkozottan bajszos és szakállas. Az apa le van fényképezve egy pincsi kutyával, s a kettő ábrázata közt vajmi kevés a különbség. Jestichjew Andrean Oroszországban a kosztomai helytartóságban született. Egy leánygyermeké meghalt. Jestichjew szülői a kaukázusi fajhoz tartoznak, s így nem külön emberfajjal, hanem természeti tüneménynyel van dolgunk. Arczában a szőr nem olyan sűrű, mint fején, s barna arczbőre átesillog rajta. Ha nézni akar, a szemöldökeiről lelógó szőrt félre kell simitania, mert ezek is, valamint füleinek belső üregei is, sűrűn be vannak növe szőrrel. A kis Fedor szőre szőke s ép oly sima és lágy, mint atyjáé, de arcza kevésbbé sűrűen van benöve szőrrel. Az öreg néhány évvel ezelőtt, megunva a sok gunyt, melylyel falujában illették, az erdőbe vonult, s ott mint favágó meghuzta magát. Tápláléka évek során nem állott másból, mint „tschi“-ből (kelkáposzta és közönséges káposzta) és „wutt kiből“ (orosz pálinka). — Egy élelmes orosz nőnek sikerült Andreánt nagy ígéretekkel rábírní, hogy Európának néhány fővárosában

pénzért mutogassa magát. Csodálatos az apa- és fiunál, hogy alsó állkapcsában mindegyiknek csak négy foga van, sőt az apának 17 éves koráig csak egy nőtt. Andrean az orosz nyelvet folyékonyan beszéli s kész minden hozzá intézett kérdésre felelni.

— Gyöngyös-Tarján községben m. hó 30-án d. u. 2 órakor tűz ütvé ki, 40 lakház, melléképületeivel, s a betakarított ez évi természetmennyek lettek a dühöngő elem martalékai. A kár felszámíthatatlan. A szerencsétlen károsultak már csak azért is sajnálatraméltók, mert a lelkész buzája és tarmánya és két kiskoru árva házában kívül egy épület sem volt biztosítva.

— A nemzetközi jury pesti fogadtatásáról a „New-York Herald“ levelezője Pesten két ezer frtba kerülő távsürgőnyt adott fel lapja számára. Ez a legmagasabb áru távirat, melyet magánfél Pesten feladott.

— Életmentés. A napokban Szegeden egy Tóth József nevű öreg emberrel az a baleset történt, hogy a mint a kutból vizet merítene, az ostorfa véletlenül eltörött s ő fejjel a kutba zuhant. A szerencsétlenségnek szemtanuja volt egy Bitó József nevű katonaviselt fiatal ember, s azonnal, minden habozás nélkül utána ment s gyorsan leereszkedett. Szerencsére az öreg ember főnakadt a vödörrel együtt szintén beleesett ostorfában, annyira, hogy lábai félig kinyultak a vizből, melyeket a fiatal ember megragadva, igyekezett az öreget a levegőre huzni; nehéz helyzetében azonban nem birt vele, s azért addig kiáltozott segélyért, míg többen jöttek, kik mindketőjüket szerencsésen kihuzták. Az öreg élete meglett mentve; természetesen, egy kissé megfokszí ezt az önkénytelen hidegvíz-kurát.

Talányok.

- 1) — Lipovniczky Erzsitől. —
7. 6. 8. 9. A ki jó, az bizonyára nem ilyen.
10. 7. Föltalálod mindenféle könyveken.
4. 5. Ebben meg a házi állatok laknak.
8. 9. 10. 11. 4. Ez egy növény, s lisztanyagot tartalmaz.
10. 11. Igen ritka az a fa, melyen ez nincs.
6. 7. 1. Megmutatja az időnek perceit.
8. 10. 7. Nem kevés van ez a záporok után.
6. 7. 7. Fölleheted minden embernek arczán.
1—11. Ország neve ez s bámulunk iparán.

— Ferenczy Jolántól. —

2)
dö
KE

— Fabinyi Lajostól. —

3)
O
ö ö
e e e e e
e e e e e

4) — Deák testvérektől. —

1. 3. 4. Hires nép, mely hajdan Erdélyt lakta.
1. 7. 3. 4. 2. A burgonyát Európába hozta.
3. 4. 3. 10. 11. Jó illatot terjeszt, de szúr is ám.
7. 3. 9. 10. 11. Legtisztesebb az aggnak homlokán.
4. 3. 7. Ez az, mi hasznosat soh' sem teszen.
7. 3. 4. Állat, mely előre ritkán megyen.
5. 6. 9. 8. 4. Patakban nézd, mely tisztán csörgedez,
Színes kövekkel rakva látszik ez.
1—11. Név, mely Rákóczynek csatáiban
Gyakran megfordult, s ősi hirnevét
Negyvennyolcz előtt s hatvanegy után
Volt és van, ki fentartani tudja még.

Számfeladvány.

5) — Wollemann Emilia- és Belától. —

Kérdik egy leánytól: hány éves? Ő, kérdezőjének e kérdésére nem akarván egyenes feleletet adni, talányba burkolá eszes válaszát s így szólt: „Én annyi éves vagyok, a mennyi; — anyám kétannyi, mint én; apám öt évvel idősebb anyámnál; — hárman pedig épen száz évesek vagyunk“.

Hány éves volt a leány, az anya és az atya egyenkint?

Megfejtési határidő szeptember hó 20-dika.

TARTALOM.

Puuhara Antal. (Finn mese.) — Nyári est. Vers. — Az utolsó rév. (Képpel.) — Egy új sziget kiemelkedése. (Képpel.) — A gyémánt-furó. (Képpel.) — Itató utasok az alföldön. (Képpel.) — A zselizi nagy tölgyfa. (Képpel.) — Kis köszöntő. Anyám nevenapján. Vers. — Adomák. — Krónika. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők: **A „Kis Vasárnapi Ujság“ szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.**

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**